

לקוטי תורה • פרשת נשא • מאמר 1

נשא את ראש בני גרשון וגו'

”נשא את ראש בני גרשון”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/nasso/1](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/nasso/1)

1 נשא את ראש בני גרשון וגוי. יש להבין למה נאמר בבני גרשון גם הם וגם מ"ש בבני גרשון דוקא ע"פ אהרן ובניו תהיה כל עבודת בני הגרשוני ולא נאמר כן בבני קהת ומררי.

"הרם את ראש בני גרשון" וגוי. יש להבין מדוע נאמר בבני גרשון "גם הם"; וכן, מדוע נאמר דווקא על בני גרשון: "על פי אהרן ובניו תהיה כל עבודת בני הגרשוני", ואילו על בני קהת ובני מררי לא נאמר כך.

אך הנה תחלה צריך להבין כללות ענין המשכן ונסיעתם במדבר. דהנה שרש טעם נסיעתם במדבר עם המשכן וכליו הי' [היה] כדי להכניע כח יניקת החיצונים ששרש יניקתם הוא במדבר דוקא.

אך תחילה יש להבין את ענין המשכן ואת מסעותיהם במדבר בכללותם. שורש הטעם לכך שנסעו במדבר עם המשכן וכליו היה כדי להכניע את כוחן של הכוחות החיצוניים לינוק, שכן שורש יניקתם הוא דווקא במדבר.

2 ולכך במדבר אין שם גידול צמח ודשא כלל אלא שממון בלבד, כי ההשפעה היא מסט' [מסטרא] דקדושה דוקא ואתה מחיה את כולם.

לכן במדבר אין צמיחה של צמחים או עשב כלל, אלא שממה בלבד; שכן ההשפעה באה דווקא מצד הקדושה: "ואתה מחיה את כולם".

וכתיב צדיק ה' פי' צדיק שהוא משפיע ובעל צדקה. וכן בכל סטרא דקדושה יש בחי' זו. ונאמר: "צדיק הוי'". פירוש המילה "צדיק" הוא מי שמשפיע ובעל צדקה. וכך גם בכל צד הקדושה יש בחינה זו.

3 והנה בהקב"ה חסד נמשך מצד הגדולה כמ"ש ארך אפים וגדל חסד. ובכל סטרא דקדושה חסד נמשך מצד הביטול שבטל לה' ונחשב לאין ואפס בעיניו לכן ראוי ליתן לזולתו שהוא חשוב יותר.

והנה, אצל הקדוש ברוך הוא חסד נמשך מבחינת הגדולה, כמו שנאמר: "ארך אפיים וגדל חסד". ובכל צד הקדושה חסד נמשך מבחינת הביטול: האדם בטל לה' ונחשב בעיני עצמו לאין ואפס, ולכן ראוי לו לתת לזולתו, החשוב ממנו.

4 וכמ"ש באברהם ואנכי עפר ואפר ולפיכך הי' [היה] עושה חסד עם כל בני אדם כו'. משא"כ מי שהוא יש ודבר ואינו בטל צריך הכל לגרמיה ואינו בחי' משפיע.

כמו שכתוב על אברהם: "ואנכי עפר ואפר"; ולכן היה עושה חסד עם כל בני האדם וכו'. לעומת זאת, מי שמרגיש את עצמו כיש ודבר ואינו בטל, זקוק לכל דבר לעצמו ואינו בבחינת משפיע.

ולכן במדבר הם נחש שרף ועקרב ג"ק [גי קליפות] ששם מקור הקליפות שהם יש ודבר נפרד ואין בהם בחי' הביטול לכן אין ממנו שום השפעה,

לכן במדבר יש "נחש שרף ועקרב" — שלוש הקליפות, שכן שם מקור הקליפות, שהן יש ודבר נפרד ואין בהן בחינת ביטול; ולכן לא נובעת מהן שום השפעה.

והנה לכך הי' [היה] נסיעת הארון וישראל במדבר כדי להכניע את המדבר ולכך נשאו את המשכן במ"ב מסעות שהוא בחי' שם מ"ב.

וזהו הטעם למסעות הארון וישראל במדבר: כדי להכניע את המדבר. לכן נשאו את המשכן בארבעים ושניים מסעות, שהם בבחינת שם מ"ב.

5 והיינו ע"י גילוי אלקות שהי' [שהיה] במשכן כשנשאו אותו במדבר ממילא נכנעו וכמ"ש כהמס דונג וגוי [ועמ"ש מזה ע"פ אלה מסעי].

כלומר, באמצעות גילוי האלוקות שהיה במשכן, כאשר נשאו אותו במדבר, הם נכנעו מאליהם, כמו שנאמר: "כהמס דונג" וגוי. [וראו מה שנכתב על כך על הפסוק "אלה מסעיי".]

ותועלת הכנעה זו היתה ענין הכנה לע"ל [לעתיד לבוא] שיוכל להיות גילוי אלקות בעולם השפל שלנו כמ"ש ונגלה כבוד ה' וגוי

ותועלתה של הכנעה זו הייתה הכנה לעתיד לבוא, כדי שיוכל להיות גילוי אלוקות בעולם השפל שלנו, כמו שנאמר: "ונגלה כבוד ה' וגוי";

שע"י שנכנע תחלה מקור ההסתר והיש יוכל להיות בו אח"כ הגילוי לע"ל [לעתיד לבוא] [ואפ"ל] [ואפשר לומר] שהוא כענין שבעבודת ה'

שכן כאשר תחילה נכנע מקור ההסתר והיש, יוכל להתגלות בו לאחר מכן הגילוי לעתיד לבוא. [ואפשר לומר שזה דומה לענין שבעבודת ה']

צ"ל תחלה בחי' אתכפיא בכדי שע"י יוכל לבא אח"כ לבחי' ומדרגת אתהפכא חשוכא לנהורא, וכלי בחי' אתכפיא תחלה לא יוכל לבא לבחי' אתהפכא חשוכא כו'.

שבתחילה צריכה להיות בחינת אתכפיא, כדי שבאמצעותה יוכל האדם להגיע לאחר מכן לבחינה ולדרגה של אתהפכא חשוכא לנהורא, הפיכת החושך לאור; וכלי בחינת אתכפיא תחילה אי אפשר להגיע לבחינת אתהפכא חשוכא וכו'.

כמ"כ [כמו כן] עדי"ז כדי שלע"ל [שלעתיד לבוא] יהיה גילוי אלקות ממש בעולם השפל שיהפך החשך לאור ממש כמ"ש לעת

כך גם, על דרך זו, כדי שלעתיד לבוא יהיה גילוי אלוהות ממש בעולם השפל, והחושך יהפוך לאור ממש, כמו שנאמר: "לעת

ערב יהיה אור לכך הוצרך להיות תחילה בחינת הכנעת המדבר כו', ועמ"ש ע"פ אלה מסעי בע"א [באופן אחר] שעיי"ז יש כח ביד האדם להכניע הגוף שלו כו'.

ערב יהיה אור", לכן היה צורך שתהיה תחילה בחינת הכנעת המדבר וכו'. וראו מה שנכתב על הפסוק "אלה מסעי" בדרך אחרת: שבאמצעות זאת ניתנת לאדם היכולת להכניע את גופו שלו וכו'.

6 וענין הגילוי הזה שיהיה לע"ל [לעתיד לבוא] הוא כי הנה באמת הרי קמיה עצמותו ית' אין שום בחי' הסתר והעלם כלל.

ענין הגילוי הזה שיהיה לעתיד לבוא הוא כך: באמת, לפני עצמותו ית' אין שום בחינה של הסתר והעלם כלל.

כי קמיה כולא כלל חשיבי ואין שינוי כלל בין קודם שנברא העולם לאחר הבריאה. כי גם עתה הוא אחד יחיד ומיוחד

כי לפניו הכול נחשב כלא כלום, ואין שום שינוי בין קודם שנברא העולם לבין לאחר הבריאה. גם עכשיו הוא אחד, יחיד ומיוחד,

כמו קודם שנבה"ע [שנברא העולם] מאחר שכל עיקר התהוות הנבראים יש מאין הוא רק מבחי' אותיות הדבור בדבר ה' שמים נעשו.

כמו קודם שנברא העולם, מאחר שכל התהוותם של הנבראים, יש מאין, נובעת רק מבחינת אותיות הדיבור: "בדבר הוי' שמים נעשו".

7 ועדי"מ הדבור באדם שהוא בטל וטפל לגבי המחשבה ובלתי תופס מקום כלל וכלל רק אצל השומע הוא שהדבור

לשם המחשה: הדיבור אצל האדם בטל ומשני ביחס למחשבה, ואינו תופס מקום כלל; רק אצל השומע הדיבור

נתפס ליש ודבר, וכך למעלה בחיי אותיות הדבור ביו"ד מאמרות לגבי הנבראים מהם יש מאין הם בבחי' יש. אבל לגבי עצמותו ית' הם בטלים כלא.

נתפס כמשהו וכדבר ממשי. כך גם למעלה: אותיות הדיבור שבעשרה מאמרות, ביחס לנבראים שנבראו על ידן יש מאין, הן בבחינת יש; אך ביחס לעצמותו ית' הן בטלות ונחשבות לאין.

8 ולכך אע"פ [אף על פי] שמצד בחיי התגלות אותיות הדבור נראה העולם לבחי' יש ודבר לעינינו, אבל אצלו ית' אין הסתר והעלם כלל וע"כ לע"ל [לעתיד לבוא] שיתגלה כבוד ה' שהוא בחיי גילוי עצמיות אלקות

לכן, אף שמצד התגלות אותיות הדיבור העולם נראה לעינינו כמציאות וכדבר בפני עצמו, הרי שאצלו יתברך אין הסתר והעלם כלל. ולכן, לעתיד לבוא, כאשר "יתגלה כבוד הוי", כלומר, תתגלה עצמות האלוהות,

אזי ממילא לא יסתיר שום הסתר כלל ויהיה גילוי אלקות גם בעשייה עד שיראו כל בשר אפילו בהשגת שכלו הגשמיות. וכדי שיהיה גילוי זה לע"ל [לעתיד לבוא] הוצרך להיות נסיעת המשכן במדבר להכניע אותו כנ"ל:

אז ממילא לא יהיה שום הסתר שיסתיר, והאלוהות תתגלה גם בעולם העשייה, עד שכל בשר יראה, אפילו בשכלו הגשמי. וכדי שתהיה התגלות זו לעתיד לבוא, היה צורך במסעות המשכן במדבר, כדי להכניע אותו, כנזכר לעיל.

9 ב והנה זה היה ענין נסיעת המשכן בפועל ממש בבחי' עולם וכמ"כ [וכמו כן] הוא גם עכשיו ברוחניות בבחי' נפש.

2. זהו אפוא עניין מסעות המשכן בפועל ממש, בבחינת עולם; וכך הוא גם עכשיו ברוחניות, בבחינת נפש.

כי יש בחיי משכן בפרט בכל אחד ואחד וכל פרטי הענינים שבו הכל יש בנפש האדם.

כי יש בחינת משכן בפרט אצל כל אחד ואחד, וכל הפרטים שבו מצויים כולם בנפש האדם.

דהנה כתיב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם וארז"ל [ואמרו רבותינו זכרונם לברכה] בתוכו לא נאמר אלא בתוכם לפי שכאוי"א [שכל אחד ואחד] מישראל צריך לעשות בחיי משכן בנפשו.

שהרי כתוב: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"; וחכמינו ז"ל אמרו: לא נאמר "בתוכו" אלא "בתוכם", משום שכל אחד ואחד מישראל צריך לעשות בחינת משכן בנפשו.

10 והיינו להמשיך בחיי גילוי אלקות בנפשו בעבודה שכלב זו תפלה כשיהיה לבבו טהור כמ"ש לב טהור ברא לי אלקים כוי וכמ"ש בר לבב כוי

כלומר, להמשיך גילוי אלקות בנפשו באמצעות "עבודת הלב, שהיא תפילה", כאשר לבו יהיה טהור, כפי שנאמר: "לב טהור ברא לי אלקים" וכו', וכפי שנאמר: "בר לבב" וכו';

דכאשר לבבו טהור מכל סיג בלתי לה' לבדו אזי נקרא משכן לשכון בו גילוי אור ה' וכמ"ש נקי כפים ובר לבב כוי

שכן כאשר לבו טהור מכל סיג, ואינו נתון לדבר מלבד ה' לבדו, הוא נקרא משכן, כדי שגילוי אור ה' ישכון בו; וכפי שנאמר: "נקי כפיים ובר לבב" וכו',

ישא ברכה מאת ה' דפי' ברכה הוא המשכת גילוי אלקות בנפשו כוי [וזהו ג"כ משארז"ל] מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] טהרה מביאה לידי קדושה עי' [עיי' בר"ח].

"ישא ברכה מאת הוי"; פירוש המילה "ברכה" הוא המשכת גילוי אלקות בנפשו וכו'. [וזהו גם מה שאמרו רבותינו ז"ל: "טהרה מביאה לידי קדושה". עיינו בראשית חכמה].

11 ועיי' ידחה ויכניע ג"כ ההסתר של נה"ב [נפש הבהמית] המסתיר ומבדיל ונראה לו העולם לבחיי יש ודבר נפרד והיינו מפני גסות חומר נפשו הבהמית.

ובאמצעות זאת הוא גם ידחה ויכניע את ההסתר של נפש הבהמית, שמסתירה ומפרידה, [ובגללה] העולם נראה לו כמציאות וכדבר נפרד; והדבר נובע מגסות החומר של נפש הבהמית שלו.

אבל כשלבבו זך וברור יראה בעין שכלו איך שאין מסתיר באמת וכמו שהוא למעלה דקמיי [דקמיה] כלא כוי.

אבל כאשר לבו טהור ומזוכך, הוא יראה בעיני שכלו כיצד באמת אין דבר שמסתיר, כפי שהוא למעלה, ש"לפניו [הכול] כלא" וכו'.

כי עיי' זכות לבו נמשך גילוי אלקות גם בבחי' ההסתר וההעלם שלא יסתיר, וזהו כמו שהיי' [שהיה] נסיעת המשכן בבחי' מדבר שעיי' הי' [היה] מכניע את המדבר כוי.

כי באמצעות טהור לבו נמשכת התגלות אלקות גם אל בחינת ההסתר וההעלם, כך שלא יסתירו. וזה דומה למסע המשכן בבחינת מדבר, שבאמצעותו הכניע את המדבר וכו'.

12 וכך הוא בנפש עכשיו הכנעת היצה"ר [היצר הרע] שהוא ג"כ בחי' מדבר שהוא ארץ לא זרועה דהיינו המעשים והדבורים והמחשבות אשר לא לה' המה כו'

וכך הוא גם בנפש כיום: הכנעת היצר הרע, שהוא גם בחינת מדבר, "ארץ שלא נזרעה", כלומר המעשים, הדיבורים והמחשבות שאינם לה' וכו'.

וזהו אשר לא ישב אדם שם פי' אדם הוא מ"ש ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם כו' וזהו [פירוש] "מקום אשר לא ישב אדם שם". אדם הוא מה שנאמר: "ומעל לדמות הכיסא הייתה דמות כמראה אדם" וכו':

לא ישב שם כי ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם כתיב כמ"ש מזה בד"ה אני לדודי. הוא "לא ישב שם", שכן נאמר: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"; וכפי שמבואר על כך במאמר המתחיל "אני לדודי".

13 וע"כ צריך להכניע בחינת מדבר זה שהוא היצר הרע והיינו ע"י המשכת גילוי אלקות בנפשו. לכן צריך להכניע את בחינת המדבר הזאת, שהיא היצר הרע; והדבר נעשה על ידי המשכת גילוי אלקות בנפשו.

[ובמ"א נתבאר בענין בה"א [בית הלל אומרים] כלה נאה וחסודה שלא יהיה ההמשכה לפי ההעלאה אלא אדרבה תחלה יהי' [יהיה] ההמשכה מלמעלה למטה

[ובמקום אחר מבואר, בעניין דברי בית הלל: "כלה נאה וחסודה", שההמשכה לא תהיה לפי ההעלאה, אלא אדרבה, תחילה תהיה המשכה מלמעלה למטה;

דהיינו שהמעשה הטוב יהיה אפילו קודם לסור מרע בדקות ולא ימתין בועשה טוב עד שיהיה תחלה סור מרע בתכלית.

כלומר, שהמעשה הטוב יבוא אפילו לפני הסור מרע שבדקות, ושלא ימתין בעשה טוב עד שיקדים לכך סור מרע בתכלית.

14 והיינו משום שע"י ההמשכה שבועשה טוב אזי ממילא יפלו כל החיצונים כי מעט אור דוחה הרבה מן החושך ויבוא לסור מרע בתכלית כו',

הסיבה לכך היא שבאמצעות ההמשכה הנפעלת ב"עשה טוב", כל הכוחות החיצוניים ייפלו מאליהם, שכן מעט אור דוחה הרבה מן החושך; וכך האדם יגיע ל"סור מרע" בשלמות, וכו'.

ועד"ז הוא ענין מסעות המשכן במדבר שע"י המשכת גילוי אלקות. ממילא נכנעו הקליפות כמ"ש ויהי בנסוע הארון כו' וינוסו משנאיך כו'.

וכך גם בעניין מסעות המשכן במדבר: באמצעות המשכת גילוי אלקות, הקליפות נכנעו מאליהן, ככתוב: "ויהי בנסוע הארון" וכו', "וינוסו משנאיך" וכו'.

וכך בחי' זו בנפש שע"י המשכת אלקות מלמעלה למטה במעשה הטוב ובעסק התורה ותפלה אזי ממילא יכנע גשמיות הגוף ונה"ב [ונפש הבהמית] כו'.

וכך גם בחינה זו בנפש: באמצעות המשכת אלקות מלמעלה למטה, במעשה טוב ובעיסוק בתורה ובתפילה, הגשמיות של הגוף ושל נפש הבהמית תיכנע מאליה וכו'.

15 והנה במשכן היו ג' דברים קרשי המשכן ויריעות המשכן והכלים היינו ארון ומנורה ומזבח כו'.
והנה במשכן היו שלושה דברים: קרשי המשכן, יריעות המשכן והכלים, כלומר הארון, המנורה והמזבח וכו'.
והנה תחלה י"ל [יש לומר] ענין הקרשים שנקי עצי שטים עומדים שהם ע"ד שהמלאכים נקי עומדים, כמ"ש

תחילה יש לבאר את ענין הקרשים, שנקראים "עצי שטים עומדים"; הדבר דומה לכך שהמלאכים נקראים "עומדים", כמו שכתוב,

שרפים עומדים וכמ"ש במדרש שיר ה שירים רבה סוף פסוק צאינה וראינה למעלה שרפים עומדים אף למטה עצי שטים עומדים, ופי' שרפים עומדים היינו

"שרפים עומדים"; וכמו שכתוב במדרש שיר השירים רבה, בסוף [הפירוש על] הפסוק "צאינה וראינה": למעלה "שרפים עומדים", ואף למטה "עצי שטים עומדים". ופירוש "שרפים עומדים" הוא

כמאמר ואשר משרתיו כולם עומדים ברום עולם ומשמיעים בראה כו' (ועיין בזהר תרומה דף קס"ט ע"א ודק"ע ע"א).

כמאמר: "ואשר משרתיו כולם עומדים ברום עולם ומשמיעים בראה" וכו' (וראו בזהר, תרומה, דף קס"ט ע"א ודף ק"ע ע"א).

והענין הוא כי אין עמידה אלא שתיקה ופי' שתיקה היינו בחי' ביטול העצמות מכל וכל,
והענין הוא שעמידה אינה אלא שתיקה; ופירוש השתיקה הוא בחינת ביטול גמור של עצם מציאותו,

והיינו בחיי ביטול הרצון שלא יהא לאדם רצון אחר זולת הרצון לה' אחד וכמ"ש ועמך לא חפצתי כו'. כלומר, בחינת ביטול הרצון: שלא יהיה לאדם רצון אחר מלבד הרצון לה' אחד, וכמו שכתוב: "ועמך לא חפצתי" וכו'.

16 וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] בטל רצונך כו' [ע"י] באגה"ק [באגרת הקודש] ד"ה להשכילך בינה].

והטעם שנק' בחי' זו עמידה הוא

וכמאמר חז"ל: "בטל רצונך" וכו' [ראו באגרת הקודש, בקטע הפותח במילים "להשכילך בינה"]. והטעם לכך שמדרגה זו נקראת "עמידה" הוא

כי הנה כשיש לו האהבה והדביקות בה' זהו בחי' מהלך וכמ"ש באברהם הלך ונסוע כו'.

שכאשר יש לו אהבה ודבקות בה', הרי זו בחינת הילוך; וכמו שנאמר אצל אברהם: "הלך ונסוע" וכו'.

אך קודם שיגיע לבחי' הילוך ואהבה זו צ"ל תחלה בחי' עמידה זאת היינו לעמוד ולשתוק

אך לפני שיגיע לבחינת הילוך ואהבה זו, עליו להגיע תחילה לבחינת עמידה זו, כלומר, לעמוד ולשתוק

מן התפשטות והילוך שבלעומת זה, והן הרצונות זרות שהאדם רוצה וחפץ ומשתוקק לדברים זרים זהו נק' ג"כ הילוך ע"ד מ"ש ויבא הלך לאיש העשיר

מההתפשטות וההילוך של הצד שכנגד הקדושה; אלה הם הרצונות הזרים, שבהם האדם רוצה, חפץ ומשתוקק לדברים זרים. גם זה נקרא הילוך, על דרך הכתוב: "ויבא הלך לאיש העשיר"

(בש"ב [בשל בינונים] י"ב ד') שהוא ההילוך דלעומת זה וזהו הלך שהולך ומתחזק שמתחלה הוא כאורח כו' ע"ש בפרש"י [בפירוש רש"י / בפירוש רש"י].

(שמואל ב' יב, ד), והוא ההילוך של הצד שכנגד הקדושה. וזהו "הלך": מי שהולך ומתחזק; כתחילה הוא כאורח וכו'. ראו שם בפירוש רש"י.

וצ"ל משלחי רגל השור והחמור דהיינו למנוע הילוך של היצה"ר [היצר הרע] (כדאיתא בגמרא פ"ק [פרק קמא] דע"ז דף ה' ע"ב ובפרש"י [ובפירוש רש"י / ובפירוש רש"י] שם ועיין זח"ב [זהר חלק ב'] שמות ד"ה סע"ב [סוף עמוד ב] בשלח דס"ד סע"ב [סוף עמוד ב] ובהרמ"ז [ובהרב משה זכות] ר"פ מקץ).

וצריך להיות מ"משלחי רגל השור והחמור", כלומר, למנוע את הילוכו של היצר הרע (כמובא בגמרא, בפרק הראשון של עבודה זרה, דף ה' ע"ב, ובפירוש רש"י שם; וראו זהר, חלק ב, שמות, דף ה, סוף ע"ב; בשלח, דף ס"ד, סוף ע"ב; ובהרמ"ז, תחילת פרשת מקץ).

וכדי שיתהפך מהילוך זה להיות ההילוך באלקות הוא ע"י שיבא תחלה לבחינת עמידה והוא בחי' ביטול רצון [וכנ"ל שע"י אתכפיא הוא הדרך לבוא לבחי' אתהפכא כו' ועמ"ש בד"ה קחו מאתכם תרומה. בפי ויקהל].

וכדי שהוא יתהפך מהילוך זה להילוך באלקות, הדבר נעשה על ידי שיבוא תחילה לבחינת עמידה, שהיא בחינת ביטול הרצון [וכנזכר לעיל, שעל ידי אתכפיא היא הדרך להגיע לבחינת אתהפכא וכו']; וראו מה שכתוב במאמר הפותח במילים "קחו מאתכם תרומה", בפרשת ויקהל].

17 וזה היה ענין קרשים עומדים ועמידה וביטול רצון זה נמשך ע"י יראה וזהו כולם עומדים ברום עולם ומשמיעים ביראה.

וזהו ענין הקרשים העומדים. עמידה זו וביטול הרצון נמשכים באמצעות יראה; וזהו [פירוש] "כולם עומדים ברום עולם ומשמיעים ביראה".

וזה היה ענין עבודת בני מררי נושאי הקרשים שכדי לבוא לבחי' יראה ועמידה זו זהו ע"י המרירות בהיותו ממארי דחושבנא על ימי חלדו אשר רובם ככולם בחושך ילך כו'

וזהו ענין עבודתם של בני מררי, נושאי הקרשים: כדי להגיע לדרגת יראה ועמידה זו, הדבר נעשה באמצעות מרירות, כאשר האדם הוא מ"מארי דחושבנא" על ימי חייו, שרובם ככולם "בחושך ילך" וכו';

ועי"ז מעורר רחמים רבים שיוכל לבוא לבחינת בטל רצונך וכמ"ש מזה ע"פ קול דודי בענין על מצות ומרורים כו' ע"ש,

ועל ידי כך הוא מעורר רחמים רבים, כדי שיוכל להגיע לדרגת "בטל רצונך"; וכפי שנכתב על כך בפירוש הפסוק "קול דודי", בענין "על מצות ומרורים" וכו'; עיינו שם.

והנה מזה נמשך אח"כ לבא למדרגת האהבה והרצון לה' בבחי' כלות הנפש וזהו ענין היריעות תכלת וארגמן כו'

והנה, מכך נמשך האדם לאחר מכן לבוא למדרגת האהבה והרצון לה', בבחינת כלות הנפש; וזהו ענין היריעות של תכלת וארגמן וכו',

כי תכלת הוא לשון כליון כלה שארי ולבבי, ועמ"ש מענין כלה שארי בד"ה שיר השירים.

כי תכלת היא לשון כליון, ככתוב: "כלה שארי ולבבי". ועיינו במה שנכתב על ענין "כלה שארי" במאמר המתחיל "שיר השירים".

18 והוא החופה על הקרשים שהוא בחיי הביטול רצון הנ"ל. והוא ג"כ כדמיון שיש באדם עצמות ויש בשר וגידים החופפים עליהם.

וזו החופה הפרושה מעל הקרשים, שהם בחינת ביטול הרצון שהזכרה לעיל. הדבר דומה גם למבנה הגוף: יש בו עצמות, ועליהן חופפים הבשר והגידים.

ובחיי העצמות זהו היסוד שעליהם נבנה הבשר והגידים והוא בחיי כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך כו', בחיי ביטול רצון וזה צ"ל באדם כל היום

העצמות הן היסוד שעליו בנויים הבשר והגידים. זו בחינת "כל עצמותי תאמרנה, הוי, מי כמוך" וגוי — בחינת ביטול הרצון. מצב זה צריך להתקיים באדם כל היום;

ומזה יבא אח"כ לבחי' בשר וגידים הוא בחיי אהבה [כי בשר הוא יסוד האש וגידים בחיי דם ורוח] וזהו עבודת בני גרשון:

ומכך יבוא אחר כך לבחינת הבשר והגידים, שהיא בחינת אהבה [שהרי הבשר הוא יסוד האש, והגידים הם בחינת הדם והרוח]. וזוהי עבודת בני גרשון.

19 ג והנה בעבודת ה' בתפלה בחיי ביטול רצון הנ"ל צ"ל ע"י התעוררות יראה תתאה בפסוד"ז [בפסוקי דזמרה] וברכת יוצר אור בסיפורו מיראת

3. בעבודת ה' שבתפילה, הביטול של הרצון שהזכר לעיל צריך לבוא באמצעות התעוררות של יראה תחתונה בפסוקי דזמרה ובברכת "יוצר אור", שבה מתארים את היראה

וביטול המלאכים, ולבוא לבחי' הילוך ואהבה הוא ע"י התבוננות באמרו אהבת עולם כו' שמע ישראל כו' שהוא בחיי היכל האהבה פי' שמע לי [לשון] הכנה כידוע.

והביטול של המלאכים; ואילו ההגעה לבחינת הילוך ואהבה היא באמצעות התבוננות, באמירת "אהבת עולם" וכו', "שמע ישראל" וכו', שעניינה בחינת היכל האהבה. פירוש המילה "שמע" הוא לשון הכנה, כידוע.

20 והוא ענין ההתבוננות בגדולת ה' איך שכל העולמות כולם ג"ע [גן עדן] עליון ותחתון וגם מה שעתיד להיות באלף השביעי לעתיד לבוא וגם עד נ' אלפים יובלות כולם עלו במחשבה א' לבד קמ"י [קמיה] עצמותו ית'

וזהו ענין ההתבוננות בגדולת ה': שכל העולמות כולם — גן עדן העליון והתחתון, וגם מה שעתיד להיות באלף השביעי, לעתיד לבוא, ואף עד חמישים אלף יובלות — כולם עלו במחשבה אחת בלבד לפני עצמותו יתברך;

וכמאמר צופה ומביט עד סוף כל הדורות והבטה זאת במחשבה א' היא לבד כמ"ש בזהר ובמדרש דבמחשבה א' ברא הקב"ה כל העולמות.

וכמאמר: "צופה ומביט עד סוף כל הדורות"; והבטה זו היא במחשבה אחת בלבד, כפי שנכתב בזהר ובמדרש, שבמחשבה אחת ברא הקדוש ברוך הוא את כל העולמות.

21 ועד"מ המחשבה באדם התחתון שאינה רק בחי' לבוש לבד לנפש וכ"ש [וכל שכן] למעלה כי לא מחשבותי מחשבותיכם כתיב [ועמ"ש בזה בד"ה רני ושמחי בת כפ' מקץ].

למשל, המחשבה אצל האדם התחתון אינה אלא בחינה של לבוש לנפש, וכל שכן למעלה, שהרי נאמר: "כי לא מחשבותי מחשבותיכם". [ועיינו במה שנכתב על כך במאמר המתחיל "רני ושמחי בת", בפרשת מקץ].

וזהו ה' מלך גאות לבש דהיינו מה שעלה במחשבה לפניו להאציל ולברוא העולמות אבי"ע [אצילות בריאה יצירה עשיה] בכדי שיהיה הוא ית' מלך על עם הנה מחשבה זו הוא מה שנתלבש בלבוש.

וזהו [פירוש] "הוי' מלך גאות לבש": כלומר, מה שעלה במחשבה לפניו להאציל ולברוא את העולמות אצילות, בריאה, יצירה ועשיה, כדי שהוא יתברך יהיה מלך על עם — מחשבה זו היא לבוש שהתלבש בו.

שאינו כמו הרצון והמחשבה במלך ב"ו [בשר ודם] שרוצה למלוך על עבדיו שעבדיו הם מהות ודבר גם בזולת מלכותו עליהם ע"כ שייך רצון למלך למלוך עליהם.

אין זה דומה לרצון ולמחשבה אצל מלך בשר ודם, שרוצה למלוך על עבדיו: עבדיו הם ישות ודבר גם בלי מלכותו עליהם, ולכן שייך אצל המלך רצון למלוך עליהם.

משא"כ למעלה שהעולמות כולם מתהווים יש מאין ממנו ית' ע"י רצון זה א"כ כדי שיהיה רצון זה למלוך עליהם הוא רק ע"ד בחי' לבוש שמתלבש ברצון ומחשבה זו.

אבל למעלה, כל העולמות מתהווים ממנו יתברך יש מאין באמצעות רצון זה. אם כן, כדי שיהיה רצון למלוך עליהם, אין זה אלא בבחינת לבוש, שהוא מתלבש ברצון ובמחשבה אלה.

22 ולכך אמר ה' מלך גאות לבש דהיינו שהמחשבה עליונה שעלתה לפניו אנא אמלוך הוא רק בחי' לבוש בלבד.

לכן נאמר: "ה' מלך, גאות לבש" — כלומר, המחשבה העליונה שעלתה לפניו, "אנא אמלוך", היא רק בחינת לבוש.

וזהו יביאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך שהמלכות הוא רק בחי' לבוש לבד. [אך יביאו לבוש מלכות כתיב דבאתעדל"ת [דבאתערותא דלתתא] תליא מילתא להמשיך רצונו ית' במחשבה זו והיינו ע"י קיום התומ"צ [התורה ומצות].

וזהו [הפירוש של] "יביאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך": המלכות אינה אלא בחינת לבוש בלבד. [אבל נאמר "יביאו לבוש מלכות", מפני שהדבר תלוי באתערותא דלתתא, כדי להמשיך את רצונו ית' במחשבה זו; והיינו על ידי קיום התורה והמצוות].

23 וזהו ענין המשכן ושכנתי בתוכם וזהו ענין הפעם ילוה אישי אלי כו' היינו המשכת אור א"ס להיות נמשך בבחי' מחשבה זו כמשי"ת [כמו שיתבאר] לקמן], וזהו ההתבוננות בשמע ישראל ה' אלקינו.

וזהו ענין המשכן, "ושכנתי בתוכם"; וזהו ענין "הפעם ילוה אישי אלי" וכו': היינו, המשכת אור אין סוף, שיימשך בבחינת מחשבה זו, כפי שיתבאר בהמשך. [וזהו תוכן ההתבוננות ב"שמע ישראל ה' אלקינו".

פ"י שהוא מתלבש במחשבה זו. וזהו אלקינו בחי' צמצום ואח"כ אומרים בשכמל"ו [ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד] שמברכים וממשיכים בחי' מלי גם בעולמות ב"ע.

כלומר, שהוא מתלבש במחשבה זו. וזהו "אלקינו" — בחינת הצמצום. ואחר כך אומרים "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", שכן מברכים וממשיכים את בחינת מלכות גם בעולמות בריאה, יצירה ועשיה.

(ועמ"ס סד"ה ביום השמיני שלח). ומהתבוננות זו נולד ונמשך בחי' ואהבת והאהבה הוא ענין היריעות דרך כלל כמשי"ת [כמו שיתבאר]

(וראה מה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "ביום השמיני שלח [את העם]"). ומהתבוננות זו נולדת ונמשכת בחינת "ואהבת"; והאהבה היא ענין היריעות בכללות, כפי שיתבאר;

אבל דרך פרט הן ששה מדות כמ"ש במלאכים בשתים יכסה פניו כו' ובשתים יעופף דהיינו רצוא ושוב. אך בפרט הן שש מדות, ככתוב על המלאכים: "בשתים יכסה פניו וכו', "ובשתים יעופף", כלומר רצוא ושוב.

24 ולכך שם מ"ב יש בו ז' פסוקים ובכל א' ששה תיבות וז"ש [וזהו שכתוב] ביריעות שש וארגמן כו' לכן שם מ"ב [אותיות] מורכב משבעה פסוקים, ובכל אחד מהם שש מילים. וזהו [פירוש] הכתוב על היריעות: "שש וארגמן" וכו':

שית גוונין ומכסה עורות תחשים שתרגומו ססגונא וארז"ל [ואמרו רבותינו זכרונם לברכה] [פ"ב [פרק ב'] דשבת דכ"ח] ששש בגוונין הרבה היינו ששה מדות הנ"ל [ועמ"ש בענין רצוא ושוב בפסוק וקבל היהודים כו'].
 "שישה צבעים". וכן מכסה עורות התחשים, שהתרגום מתרגם "ססגונא", וחז"ל אמרו [בפרק ב' דשבת, דף כ"ח] שהוא שש בגוונים רבים — כלומר, שש המדות שנזכרו לעיל. [ועיינו במה שנכתב בענין רצוא ושוב על הפסוק "וקבל היהודים" וכו'].]

25 וענין רצוא ושוב באדם הרצוא הוא האהבה והשוב הוא המשכת אור א"ס ב"ה ע"י מצות מעשיות שהן

רמ"ח אברין דמלכא

ענין רצוא ושוב באדם הוא כך: הרצוא הוא האהבה, והשוב הוא המשכת אור אין סוף, ברוך הוא, באמצעות המצוות המעשיות, שהן "רמ"ח איברין דמלכא",

כמו האבר שהוא כלי לגילוי האור והחיות כו' וע"י המשכה זו שהאדם ממשיך עליו גילוי השראת אור א"ס ב"ה ע"י המצוות

כמו שאיבר הוא כלי לגילוי האור והחיות וכו'. ובאמצעות המשכה זו, שבה האדם ממשיך עליו את גילוי השראת אור אין סוף, ברוך הוא, באמצעות המצוות,

כמאמר אשר קדשנו במצותיו הנה עייז חוזר ומתעורר אה"ר [אהבה רבה] כנפש האדם [עי' [עיינ] מ"ש בפסוק ראשי המטות] וזהו משכני אחריו נרוצה.

כמאמר "אשר קדשנו במצותיו", הנה באמצעות כך מתעוררת מחדש כנפש האדם אהבה רבה [ראו מה שכתוב על הפסוק "ראשי המטות"], וזהו "משכני אחריו נרוצה".

26 וכתוב אהבת עולם אהבתיך ע"כ משכתיך חסד וגוי. ונמצא יש רצוא אחר השוב ושוב אחר הרצוא,

וכתוב: "באהבה נצחית אהבתי אותך, ולכן משכתי אותך בחסד" וגוי. נמצא שיש ריצה לאחר השיבה, ושיבה לאחר הריצה.

וזהו ענין בני גרשון שנשאו היריעות היינו המשכת אה"ר [אהבה רבה] הנמשך ע"י קיום המצות באהבת עולם שהוא הרצוא שקודם השוב כו'.

וזה ענינם של בני גרשון, שנשאו את היריעות: המשכת אהבה רבה, הנמשכת באמצעות קיום המצוות אל אהבת עולם, שהיא הריצה שקודמת לשיבה, וכו'.

27 וגם היריעות הם מקיפים כמו שהמצות הם לכושים לנפש. נמצא עבודת בני מררי נושאי הקרשים שהן בחי' עצי שטים עומדים זהו יראה תתאה שממנה נמשך בחי' העמידה וביטול רצון.

גם היריעות הן אורות מקיפים, כשם שהמצוות הן לכושים לנפש. נמצא שעבודתם של בני מררי, נושאי הקרשים, שהם בחינת "עצי שטים עומדים", היא יראה תחתונה, שממנה נמשכות בחינת העמידה וביטול הרצון.

28 ואח"כ בחי' בני גרשון נושאי היריעות היינו התחברות ב' בחי' אהבה אהבת עולם ואהבה רבה. ואחר כך [באה] בחינת בני גרשון, נושאי היריעות: כלומר, חיבורן של שתי בחינות של אהבה — אהבת עולם ואהבה רבה.

ועבודת בני קהת נושאי הארון והמזבחות כו' זהו בחי' יראה עילאה שהיא למעלה גם מבחי' אה"ר [אהבה רבה], כי

ועבודת בני קהת, נושאי הארון והמזבחות וכו', היא בחינת יראה עילאה, שלמעלה אפילו מבחינת אהבה רבה. כי

הנה בארון היה גנוז הלוחות כדכתיב מגלה עמוקות מני חשך כמ"ש עמקו מחשבותיך והגילוי היה ע"י המנורה וכמ"ש ותורה אור שנמשך בחי' אור וגילוי מבחי' ההעלם דישת חשך סתרו

בארון היו הלוחות גנוזים, ככתוב: "מגלה עמוקות מני חושך", וכן: "עמקו מחשבותיך"; והגילוי היה באמצעות המנורה, ככתוב: "ותורה אור" — כלומר, בחינת האור והגילוי נמשכת מבחינת ההעלם של "ישת חושך סתרו".

(ועמ"ש בד"ה ששת ימים תאכל מצות בפ"י ויהי הענן והחושך ויאר כו'). והנה בחכמה אתברירו כי כל התורה היא לברר בירורים וזהו ענין המזבחות.

(ועיינו במה שנכתב במאמר המתחיל "ששת ימים תאכל מצות", בביאור "ויהי הענן והחושך ויאר" וכו'). והנה, "בחכמה אתברירו", שכן כל התורה נועדה לברר בירורים; וזהו ענין המזבחות.

ולכן היה זה משא בני קהת שהוא כמ"ש ולו יקהת עמים. יתכנסון עממיא כו' שהוא ענין הבירורים. וע"י חכמה נמשך ג"כ בחי' יראה עילאה.

ולכן היה זה משא בני קהת, על דרך הכתוב "ולו יקהת עמים" — "יתכנסון עממיא" וכו', והוא ענין הבירורים. וגם בחינת יראה עילאה נמשכת באמצעות חכמה.

כנודע ממאמר אם אין יראה אין חכמה אם אין חכמה אין יראה דמתחלה צ"ל יראה תתאה דאם אין ירית [יראה תתאה] א"א לבוא לבחי' החכמה וזהו בחי' הקרשים הנ"ל.

כידוע מן האמרה: "אם אין יראה אין חכמה, אם אין חכמה אין יראה": תחילה צריכה להיות יראה תתאה, שכן בלי יראה תתאה אי אפשר להגיע לבחינת חכמה; וזוהי בחינת הקרשים שנזכרה לעיל.

ואח"כ אם אין חכמה אין יראה עילאה שכדי לבוא ליראה עילאה זהו ע"י התורה דמחכמה נפקת (וכמשנ"ת [וכמו שנתבאר] לעיל בד"ה וידבר אלקים את כל הדברים האלה),

ואחר כך, אם אין חכמה אין יראה עילאה, שכן הדרך להגיע ליראה עילאה היא באמצעות התורה, ש"מחכמה נפקת" (וכפי שנתבאר לעיל במאמר המתחיל "וידבר אלקים את כל הדברים האלה").

נמצא בחי' בני קהת זהו יראה עילאה שלאחר אה"ר [אהבה רבה] וזהו בחי' שמו"ע [שמונה עשרה] שאחר ואהבת דק"ש [דקריאת שמע]:

נמצא שבחינת בני קהת היא יראה עילאה שלאחר אהבה רבה; וזוהי בחינת שמונה עשרה שלאחר "ואהבת" שבקריאת שמע.

29 ד ואמנם מה שהיו בני מררי נושאים הקרשים [הקרשים] היינו להעלות ולחבר יראה תתאה ביראה עילאה.

4. ואכן, בני מררי נשאו את הקרשים כדי להעלות את היראה התתאה ולחבר אותה ליראה העילאה.

דהנה שם מררי מורה על זה, כי הנה במשכן היו ב' פעמים מור אחד בשמים ראש מר דרור שבשמן המשחה, הב' בסממני הקטרת מור וקציעה.

שם מררי רומז לכך: במשכן הופיע מור פעמיים — פעם אחת ב"שמים ראש מר דרור" שבשמן המשחה, ופעם שנייה בין סממני הקטרת, ב"מור וקציעה".

והענין כי המור נעשה מדם חיה שנקי ידוע כשנקרש הדם ונעשה בושם (ועמ"ש מזה בד"ה חייב אינש לבסומי בפוריא). והוא ענין אתכפא ואתהפכא חשוכא לנהורא.

והענין הוא שהמור נעשה מדמו של בעל חיים שנקרא ידוע: הדם נקרש ונעשה לבושם (וראו מה שנכתב על כך במאמר המתחיל "חייב אינש לבסומי בפוריא"). זהו ענין אתכפא ואתהפכא חשוכא לנהורא.

וזהו ענין מור דסממני הקטרת שהוא ריח והעלאה ממטה למעלה וע"י העלאה זו מעורר המשכה מלמעלה למטה והוא מר דרור שבשמן המשחה שנקי מירא דכיא שהוא חכמת התורה שהוא ג"כ בחי' יראה עילאה.

וזהו ענין המור שבסממני הקטרת: הוא ריח ועלייה מלמטה למעלה. באמצעות עלייה זו מעוררים המשכה מלמעלה למטה — את "מר דרור" שבשמן המשחה, הנקרא מירא דכיא. זהו חכמת התורה, שהיא גם בחינת יראה עילאה.

30 והמור שבקטרת שהוא אתכפיא ואתהפכא דחשוכא לנהורא הוא בחי' יראה תתאה והוא הגורם המשכת יראה עילאה,

המור שבקטרת, שהוא אתכפיא ואתהפכא של החושך לאור, הוא בחינת יראה תחתונה, והוא הגורם להמשכת יראה עליונה.

ולכן מררי היינו פי' ב"פ [ב' פעמים] מור דהיינו התחברות ב' בחי' מור הנ"ל. ולכן הם נשאו הקרשים שהוא ג"כ ענין חיבור יראה תתאה ביראה עילאה.

לכן פירוש של מררי הוא מור פעמיים, כלומר חיבור שתי בחינות המור שהוזכרו לעיל. לכן הם נשאו את הקרשים, שגם הם עניין חיבור היראה התחתונה עם היראה העליונה.

31 וזהו ע"פ אהרן ובניו תהיה כל עבודת בני הגרשוני דדוקא גבי עבודת בני הגרשוני נאמר ע"פ אהרן, וזהו פירוש "על פי אהרן ובניו תהיה כל עבודת בני הגרשוני": דווקא ביחס לעבודת בני הגרשוני נאמר "על פי אהרן",

כי עבודת בני גרשון שנשאו היריעות שהם בחי' מקיפים והוא להמשיך בחי' אהבה עליונה שהיא בחי' מקיף בששה מדות וגוונין שבמדות הנפש כנ"ל.

מפני שעבודת בני גרשון, שנשאו את היריעות שהן בחינת מקיפים, היא להמשיך את בחינת האהבה העליונה, שהיא בחינת מקיף בשש המדות ובגוונים שבמדות הנפש, כפי שנתבאר לעיל.

והמשכה זו היא דוקא ע"י אהרן שהוא מקור האה"ר [האהבה רבה] ובחי' רב חסד ולכן נקי אהרן אי' ה"ר כי הר היא בחי' אהבה

המשכה זו נעשית דווקא באמצעות אהרן, שכן הוא עצמו מקור האהבה רבה ובחינת "רב חסד". לכן שמו אהרן נדרש כא', הר, כי סופית; שכן "הר" הוא בחינת אהבה,

ולכן אברהם אוהבי קראו הר אך אהרן מת בהר ההר שהיא אהבה עליונה יותר מבחי' אברהם (כמ"ש ע"פ ועשית בגדי קדש לאהרן כו')

ולכן אברהם, "אוהבי", קרא לו "הר". אבל אהרן מת בהר ההר, שהיא אהבה עליונה יותר מבחינתו של אברהם, כפי שנאמר על הפסוק "ועשית בגדי קודש לאהרן" וגוי.

וזהו אל"ף הר. אל"ף הוא בחי' פלא שהוא ממדות עליונות שלמעלה מהשכל ונקי' בזהר טורי חשוכא. וזהו א"הר. הא' היא בחינת פלא, השייכת למדות העליונות שלמעלה מן השכל, והן נקראות בזוהר "טורי חשוכא".

ונו"ן הפשוטה היא בחי' ירידת והמשכת אור אה"ר [אהבה רבה] זו למטה לכל נש"י [נשמות ישראל] כי אהרן הוא משבעה רועים המפרנסים לנש"י [נשמות ישראל].

והנו"ן הפשוטה היא בחינת ירידת אור האהבה רבה הזאת והמשכתו למטה, לכל נשמות ישראל, שכן אהרן הוא אחד משבעת הרועים המפרנסים את נשמות ישראל.

ולכן בני גרשון שנשא ויריעות המשכן שהוא ג"כ העלאת והמשכת וחבור ב' בחי' אהבה אה"ע [אהבת עולם] ואה"ר [ואהבה רבה] היה זה דוקא ע"פ אהרן ובניו דאהרן הוא מקור בחי' אה"ר [אהבה רבה] ורב חסד.

לכן גם נשיאת היריעות של המשכן בידי בני גרשון, שיש בה העלאת, המשכה וחיבור של שתי בחינות האהבה — אהבת עולם ואהבה רבה — נעשתה דווקא "על פי אהרן ובניו", שכן אהרן הוא מקור בחינת האהבה רבה ו"רב חסד".

ולכן נקי' ג"כ גרשון בנו"ן פשוטה דייקא. (משא"כ גרשם שהוא כמ"ם) שיש בו ג"כ מבחי' נון פשוטה דאהרן לכן גם שמו נקרא גרשון דווקא בנו"ן פשוטה, שלא כגרשם, שנכתב כמ"ם, שכן יש בו גם מבחינת הנו"ן הפשוטה של אהרן.

כי הנו"ן פשוטה רומז על ההמשכה למטה מטה וכדי שיהיה ההמשכה למטה היא ע"י בחי' עליונה יותר כנודע מענין ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך. ע"כ דוקא מבחי' אה"ר [אהבה רבה] דאהרן יוכל לימשך למטה בכל נפש.

שהרי הנו"ן הסופית מרמזת על המשכה למטה מטה; וכדי שההמשכה תגיע למטה, היא צריכה לבוא מבחינה עליונה יותר, כפי שידוע מהענין של "ועברתי בארץ מצרים" — "אני ולא מלאך". לכן דווקא מבחינת האהבה הגדולה של אהרן יכולה האהבה להימשך למטה, אל תוך כל נפש.

32 והנה גרשון הוא לשון גירושין כי ימינך הי' דוקא תרעץ אויב. הוא בחיי נה"ב [נפש הבהמית] משא"כ מקו השמאל יש יניקה כו' גם היריעות והמקיף מסמא עיני החיצונים.

והנה, גרשון הוא לשון גירוש, כי "ימינך הי'" דוקא "תרעץ אויב" — בחינת נפש הבהמית; ואילו מקו השמאל יש יניקה וכו'. גם היריעות והאור המקיף מסנוורים את עיני כוחות החיצונים.

וזהו מקדש אדני כוננו ידיך פי' שמדרגת הלוים הוא שהיו מחברים אור א"ס בעולמות, שהרי באמת אין ערוך לך

וזהו "מקדש הי' כוננו ידיך". הכוונה היא שמדרגת הלוים היא לחבר את אור אין סוף עם העולמות, שהרי באמת "אין ערוך לך".

ולכן כדי שבאתעדל"ת [שבאתערותא דלתתא] יהיה אתעדל "ע זהו ענין הלוים שהוא לשון חיבור כמ"ש הפעם ילוה אישי אלי. שהם הגורמים חיבור זה.

ולכן, כדי שאתערותא דלתתא תביא לאתערותא דלעילא, זהו ענינם של הלוים: שמם מבטא חיבור, כמו שכתוב "הפעם ילוה אישי אלי"; הם הגורמים לחיבור הזה.

33 וזהו שהיו נושאים המשכן וכליו ואח"כ הי' [היה] חניי [חניה] העלאה והמשכה. וזהו מקדש אדני כוננו שיהיה גילוי אור א"ס ב"ה למטה ושכנתי בתוכם, ידיך הם ג' ידות יד הגדולה יד החזקה יד הרמה.

וזהו [הטעם] שהיו נושאים את המשכן ואת כליו, ולאחר מכן חנו: הייתה בכך העלאה והמשכה. וזהו [פירוש] "מקדש הי' כוננו": שתהיה למטה התגלות של אור אין סוף ברוך הוא — "ואשכון בתוכם". "ידיך" הן שלוש ידיים: היד הגדולה, היד החזקה והיד הרמה.

יד הגדולה שהיא בחיי רוב חסד הוא ענין עבודת בני הגרשוני. ויד החזקה בחיי שמאלו תחת לראשי הוא בחיי בני מררי.

היד הגדולה, שהיא בחינת "ורב חסד", עניינה עבודת בני גרשון. היד החזקה, שהיא בחינת "שמאלו תחת לראשי", היא בחינת בני מררי.

ויד הרמה זהו בחיי בני קהת כי רמה לשון רוממות והוא בחיי בני קהת שהיו נושאים הארון והלוחות כו':

היד הרמה היא בחינת בני קהת, שכן "רמה" הוא לשון רוממות. זו בחינת בני קהת, שהיו נושאים את הארון ואת הלוחות וכו'.

34 והנה הכח להעלאה זו שע"י הג' לויים. א"א להיות כ"א ע"י המשכה בתחלה מלמעלה וזהו ע"י הכהנים,

והנה, הכוח להעלאה זו, שנעשית באמצעות שלוש משפחות הלויים, אינו יכול לבוא אלא באמצעות המשכה תחילה מלמעלה, והיא נעשית באמצעות הכהנים.

ולכן לא היו הלויים מתחילים בעבודתם כ"א ע"י הכהנים כמ"ש ושמו איש איש על עבודתו כו' וכמ"ש במ"א (ועמ"ש עוד מענין ג' ידות בד"ה חייב אינש לבסומי בפוריא).

לכן הלויים לא היו מתחילים בעבודתם אלא באמצעות הכהנים, ככתוב: "ושמו איש איש על עבודתו" וכו', וכפי שנכתב במקום אחר. (ועיינו עוד כמה שנכתב בעניין שלוש הידיים במאמר המתחיל "חייב אינש לבסומי בפוריא").

וזהו ענין נשא את ראש בני גרשון גם הם ומה שבבני מררי לא נאמר נשיאת ראש.

וזהו ענין "נשא את ראש בני גרשון גם הם", והטעם שבבני מררי לא נאמר "נשיאת ראש".

ע"י ברבות ר"פ נשא לפי שקהת הי' [היה] מטועני הארון שהוא קדש הקדשים כו' וגרשון היה קדש

עיינו במדרש רבה, בתחילת פרשת נשא: לפי שקהת היה מנושאי הארון, שהוא קודש הקודשים וכו'; וגרשון היה קדוש,

דהיינו שהיה בכור וכתוב קדש לי כל בכור כו' משא"כ בבני מררי כו' ע"ש, ויש לפרש דהנה מבואר לעיל בפ"י שאו את ראש

כלומר, הוא היה בכור, וכתוב "קדש לי כל בכור" וכו'; מה שאין כן בבני מררי וכו', עיינו שם. ואפשר לפרש זאת כך: לעיל התבאר פירוש "שאו את ראש",

דהיינו לקשר בחי' רצון התחתון הנמשך מבחינת ראש ומוחין המלוכשים בגוף ולחברו ולהעלותו לבחינת הרצון שלמעלה מן השכל שהוא מבחי' מזליה כו' (ע"ש ר"פ במדבר).

הכוונה היא לקשור את בחינת הרצון התחתון, הנמשך מבחינת הראש והמוחין המלוכשים בגוף, ולחברו ולהעלותו לבחינת הרצון שלמעלה מן השכל, שמקורה בבחינת "מזלו" וכו' (עיינו שם, בתחילת פרשת במדבר).

והנה עיקר העלאה זו זהו ע"י עסק התורה שהיא בחי' רצון העליון וכמשי"ש [וכמה שכתוב שם] בענין אחזתיו כו'

והנה, עיקר העלאה זו נעשה באמצעות העיסוק בתורה, שהיא בחינת הרצון העליון, וכפי שנכתב שם בענין "אחזתיו" וכו',

ובשאר דוכתי וכמש"ל [וכמה שכתוב לעיל] בד"ה וידבר אלקים את כל הדברים גבי אם אין חכמה אין יראה. ובמקומות נוספים, וכפי שנכתב לעיל במאמר המתחיל "וידבר אלקים את כל הדברים", בעניין "אם אין חכמה אין יראה".

35 ולכן גבי בני קהת שהיו טוענין את הארון שבו הלוחות נאמר נשא את ראש. וזהו ענין קדש הקדשים עמ"ש בד"ה וישב יעקב ובד"ה שבת שבתון.

לכן נאמר על בני קהת, שנשאו את הארון שבו היו הלוחות: "הרם את ראש". זהו עניינו של קודש הקודשים; ראו מה שנכתב במאמר המתחיל "וישב יעקב" ובמאמר המתחיל "שבת שבתון".

אלא שבבני גרשון שהיו נושאי היריעות שהוא ג"כ ענין התחברות אה"ע [אהבת עולם] באהבה רבה לכן נאמר בהם ג"כ נשא את ראש בני גרשון גם הם כו'

אך אצל בני גרשון, שנשאו את היריעות, שגם הן עניין של חיבור אהבת עולם עם אהבה רבה, נאמר גם עליהם: "הרם את ראש בני גרשון גם הם" וכו'.

אבל עבודת בני מררי הוא בבחי' יראה הנמשכת מן הראש והמוחין לכך לא נאמר בהם נשיאת ראש אלא שע"י יבא אח"כ לבחינת ומעלת קהת וגרשון שהוא ענין נשיאת ראש.

אבל עבודת בני מררי היא בבחינת יראה הנמשכת מן הראש והמוחין, ולכן לא נאמר עליהם "הרם את ראש". אלא שעל ידי כך יבואו אחר כך למדרגה ולמעלה של קהת וגרשון, שענינן "הרם את ראש".

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/nasso/1

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק